

Heilige Drie-Eenheid, 31 mei 2026

Exodus, 34, 4b-6.8-9

Johannes 3, 14-21

Inleiding

Vandaag lezen we twee geloofsverhalen over mensen die in hun leven twijfel en onzekerheid kenden.

In de eerste lezing leidt Mozes zijn volk weg uit Egypte en heeft hij te maken met een opstand. Hij is radeloos en gaat terug naar de berg om met God te spreken. Hij gaat alleen en boven op de berg gebeurt er iets bijzonders, waarna Mozes een prachtig gebed uitspreekt.

Hij vraagt daarbij aan God om de mensen als bezit te beschouwen. Dit kan negatief overkomen, maar hier betekent het dat Mozes aan God vraagt om zo met het volk om te gaan zoals iemand die heel goed met zijn bezit omgaat(1).

In de tweede lezing uit het evangelie volgens Johannes, wordt een gesprek beschreven tussen Jezus en Nikodemus. Dat blijkt niet direct uit de tekst die we zo meteen lezen, maar het is een gesprek van mens tot mens.

Nikodemus komt in de nacht bij Jezus. Hij was lid van de religieuze raad in Jeruzalem en misschien daarom voorzichtig met zijn vragen. Hij wilde weten wie Jezus is en wat zijn gezag inhoudt.

Mozes en Nikodemus gaan ieder op hun eigen manier in het licht staan.

Hoe zouden wij, in onze tijd, in het licht kunnen gaan staan?

Overweging

Met Pinksteren hebben we gevierd dat de Geest over ons is gekomen. De apostelen zaten binnen, in een huis, ze waren in rouw en ze wachtten af. En toen raakten ze begeistert en traden naar buiten. De donkere periode na de dood van Jezus werd afgesloten.

De leerlingen gingen erop uit om in de geest van Jezus te handelen. Ze traden naar buiten en verkondigden het evangelie om het door te geven, uiteindelijk ook aan ons. Met als 'opdracht' om in de geest van de testamenten te handelen en daarbij je eigen persoonlijke testament te schrijven. Je eigen leven op te bouwen, telkens weer.

In de lezingen vandaag kun je eenzelfde beweging zien: een beweging van donker naar licht, van begeistert raken en opnieuw beginnen. Hoe kunnen we deze beweging vertalen naar het nu, naar ons eigen leven?

Het begint met jezelf in het licht te zetten: je donkere kanten in te zien en te kiezen voor je goede kanten, zoals eerlijkheid, openheid en trouw.

Dit zijn mooie woorden, maar wat vraagt het van ons? Wanneer is het moeilijk om in het licht te gaan staan?

Bijvoorbeeld, als je twijfel hebt, teleurgesteld bent of boos. Of als je handelt in het verborgene, dan kun je beducht zijn voor openbaarheid waarin allerlei dingen bekend worden die niet zo positief zijn.

Waarom zou je dan in godsnaam in het licht gaan staan?

Misschien ligt het antwoord wel in de formulering van deze vraag. Je doet het *juist* in Godsnaam, omdat je het vertrouwen mag hebben dat je niet alleen bent; dat het Licht meereist in je leven ook al zie je het misschien niet op dat moment; en dat het goed is om eerlijk naar jezelf te kijken en niet weg te duwen wat moeilijk of pijnlijk is.

Wie in het licht gaat staan durft erop te vertrouwen dat degene die jou ziet en hoort, je niet zal afwijzen en veroordelen, maar opnieuw met je in zee zal gaan. En zo kun je misschien als mens worden herboren (1).

Als je eerst jezelf in het licht hebt geplaatst zul je, ten tweede, automatisch merken dat het ook makkelijk is om anderen die nabij zijn in het licht te zetten. Zo schijnt er bijvoorbeeld op maandagochtend licht in de tuin van de Pastorie. Dan zijn er gemiddeld tien mensen die ons helpen met het onderhoud van de tuin die zo prachtig is beplant door Mark Santer.

Het zijn mensen met beginnende geheugenbeperking en hun begeleiders van de stichting Naburen. Het tuinwerk doen ze samen: de één snoeit takken, een ander maakt de paden schoon. Een derde helpt mee groente klaar te maken voor de soep tijdens de lunch waarvan ook parochianen die toevallig aanwezig zijn kunnen meegenieten.

Er is plezier, dat hoor je in de gesprekken en zie je soms in de twinkeling in iemands ogen. De werkers zijn overigens heel blij met de opbrengst van uw collecte van een paar weken geleden voor het organiseren van een uitje. Het is roerend om te zien hoe ze met elkaar omgaan: dat gebeurt met respect en met veel toewijding. Samen staan ze in het licht, ze geven elkaar leven.

En ten derde, in het verlengde van het voorgaande, zoek de lichtpuntjes verder weg in de wereld. De media tonen ons elke dag de schaduwplekken in deze wereld. Als je de indringende nieuwsberichten volgt bijvoorbeeld over het asielvraagstuk, zou je haast vergeten dat er zulke pareltjes zijn zoals in de tuin op maandochtend.

En toch zijn ze er, ook in het asielvraagstuk.

Als taalcoach zag ik van dichtbij wat een statushouder ervoor over heeft gehad om - na politieke vervolging en twee jaar gevangenis - naar Nederland te komen en met zijn gezin een nieuw leven op te bouwen.

Het is begrijpelijk dat mensen op zoek zijn naar het licht, niemand verlaat voor niets zijn geboortegrond. Hoe knap is het hoe velen zich dan aanpassen aan onze samenleving. Ze kunnen zo een belangrijke bijdrage leveren aan de opbouw van een positief Nederland.

Het is aandoenlijk om te zien hoe blij deze man is om binnenkort officieel het Nederlanderschap te mogen ontvangen. Hoe belangrijk is dit voor hem en zijn gezin: te wonen in een land waar licht is.

Tot slot, het is een week geleden dat de Geest van Pinksteren opnieuw over ons gekomen is. Het is aan ons om er nu, na Pinksteren, handen en voeten aan te geven.

Door de Geest leren we onszelf van binnenuit te verstaan, keer op keer. Ons wezen is altijd verbonden met anderen, zei iemand eens (2). In het gezicht van de ander herken je je eigen gezicht - zeker als je samen in het licht gaat staan.

Hyleco Nauta

Inspiratie:

- 1- Vóór het luiden van de klok, Janssen/Zuidberg
- 2- Trouw, 6 dec 2025, interview Achille Mbembe (vdPoll)